

காலனிய ஆட்சிக்கு முன்பிருந்த இந்தியக் கிராம சமுதாயத்தில் பண்ணை அடிமைகளாகவோ, கொத்தடிமைகளாகவோ, கிராமக் கதைத் தொழிலாளர்களாகவோ ஒரு தொழிலும், வலையும் கிடத்தை, குறைந்தபட்சம் உயிர் வாழ்வதற்கான அடிப்படையிருந்தது. காலனிய ஆட்சியும், அதன் பிறகு வந்த காங்கிரஸ் ஆட்சியும் நகரத்துக் குப்பங்களிலும், கிராமங்களிலும் கோடிக் கணக்கான நிரந்தர வலையோடு, வருமானமோ இல்லாத மக்களாகக் குவித்திருக்கிறது. கிராம சமுதாயத்தில் முன்பு கிடத்தாத குறைந்தபட்சம் உயிர் வாழ்வதற்கான அடிப்படையும் அவர்களிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டது விட்டது.

வருடத்தில் பல நாட்கள் வலையாய்ப்புகளின்றி பஞ்சத்தில்லும், பட்டினியிலும் கிடந்து தவிக்கும் கஃலி, ஏழை விவசாயிகளோடும், ஓட்டாண்டிகளாகும் நடுத்தர விவசாயிகளும் சரேகிறார்கள். அரைகுறையாகக் கல்வி பயின்ற இளைஞர்கள், படித்தும் வலையாயப்பிணி, சீரழிந்த கலாச்சாரப் பாதிப்புகளுள்ள இளைஞர்கள் மஃலமாக பொறுக்கி அரசியல் இந்தக் கிராமப்புறப் பாமர மக்களைச் சேன்றடைகிறது. ஏற்கனவே நகரத்து குடிசைப்பகுதிகளில் வழியும் உதிரித் தொழிலாளர்களோடும், கிராமப்புறங்களில் இருந்து விரட்டப்படும் விவசாய ஏழை மக்கள் நகரத்து வீதிகளில் குடியிறுக்கின்றனர்.

பல்வற்று சிறு தொழில்களையும், அன்றாடக் கஃலி வலைகளையும் நம்பி வாழும் இவர்கள் நகரப்புறச் சீரழிவுகளுக்கு எளிதில் பலியாகிறார்கள். அது மட்டுமின்றி, கள்ளச் சாராயம், சஃதாட்டம், விபச்சாரம் போன்ற சமூக விரோதச் சீரழிவுகள் கணிசமான உதிரித் தொழிலாளர்களைக் காவா கொள்கின்றன. நிரந்தர வலையும், வருமானமும் இல்லாத இவர்களைப் பொறுக்கி அரசியலும் அதன் கவர்ச்சிவாதமும் (பாப்புலிசம்) எளிதில் ஈர்த்துக் கொள்கிறது. பிழைப்புவாதிகள் அவர்களுக்குத் தலையைளித்து அணிதிரட்டிக் கொள்கிறார்கள்.

ஐக்கிய இராச்சியம் ஐக்கிய இராச்சியம் ஐக்கிய இராச்சியம் ஐக்கிய இராச்சியம்: ஐக்கிய இராச்சியம் (ஐக்கிய இராச்சியம் **populism**

பிற்போக்கு சித்தாந்தங்களான வலிப்புடையவை வதைத்துப் பரந்துபட்ட மக்களான இனிமலேவும் ஈர்க்க முடியாது என்கிற அரசியல் ஓட்டாண்டித்தனம் தரேதல் அரசியல் கட்சிகளுக்கு ஏற்படுகின்றன. ஆனால், ஆட்சியைப் பிடிப்பதற்கு அவை ஒரு உத்தியைக் கையாளுகின்றன. தமது பிற்போக்கு சித்தாந்தங்களான மஃபிமறதைத்துக் கொண்டு பாமர மக்களின், குறிப்பாக உதிரித் தொழிலாளர்கள், ஓட்டாண்டிகளான கிராமப்புற ஏழைகளின் அன்றாடத் தேவைகள், விருப்பங்கள், அவைகளுக்கேற்ப தமது கொள்கைகளை வகுத்துக் கொண்டு அரசியல் நடத்துகின்றன. தமக்கென்று ஒரு உலகப் பார்வை கொண்ட சித்தாந்தமோ, அதைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் தலமையையோ உருவாக்கிக் கொள்ள முடியாத இந்தப் பாமர மக்கள் கவர்ச்சிவாதத்துக்குள் மஃழ்கி, தம்மை அறியாமலயே பொறுக்கி அரசியலை ஆதரிக்கிறார்கள்.

கவர்ச்சிவாதம் (பாபுலிசம்) என்று சொல்லும்போது எம்.ஜி.ஆர். உருவாக்கியதைப் போன்ற சினிமா கவர்ச்சியை மட்டும் குறிப்பிடவில்லை. அது பொறுக்கி அரசியலின் கலாச்சார வடிவம். எம்.ஜி.ஆர். உருவாக்கிய "அண்ணாயிசம்" பொறுக்கி அரசியலின் கவர்ச்சிவாதத்தின் முக்கியமான சித்தாந்த அங்கமாகும். "முதலாளித்துவம், சோசலிசம், கம்யூனிசம்" மஃன்றும் இணைந்ததுதான் "அண்ணாயிசம்" என்று எம்.ஜி.ஆர். அதற்கு விளக்கம் கொடுத்தார். அவரது விளக்கம் எதுவானாலும் அவரது ஆட்சியின் நடமாடும்பயிலிருந்து "அண்ணா" யிசத்துக்கான பொருளை நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

தரகு அதிகார முதலாளிகள் மற்றும் நிலப்பிரபுத்துவத்தின் நலன்களைத் தொடர்ந்து கட்டிக் காத்து வளர்ப்பது. அதேசமயம் சோசலிசம், கம்யூனிசம் பற்றிய பாமர மக்களின் மிகமிக மோசமான கருத்துக்கேற்ப கவர்ச்சிவாத (பாபுலிச) நடவடிக்கைகளை மறக்கொள்வது இதுதான் எம்.ஜி.ஆர். கடமைப்பிடித்த அண்ணாயிசம். தசீயமா, திராவிடமா

Written by

Monday, 28 December 2009 00:34 - Last Updated Thursday, 31 December 2009 07:51

என்று எம்.ஜி.ஆரின் அரசியல் நிலைப்பாடுகளைக் கட்ட பாடுப்பது தீவிரமாக பார்க்க முடியாமல் கவர்ச்சிவாதத்தால் மக்களை அடித்து வீழ்த்துவது; மொழி, இன ஒதுக்கமுறை, பாசிச, குரூர, கோமாளித்தனமான ஆட்சி இருந்தாலும் சத்துணவு, பற்பொடி, சிறுப்பு, வடேட்டி, சலே, தண்ணீர் குடம், வறட்சி, வள்ளம், தீ நிவாரண அன்பளிப்புகள் ஆகிய இலவசத் திட்டங்களால் நல்லாட்சி நடப்பதாக ஒரு பிரமையை உருவாக்குவது; தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் அரசு ஊழியர்கள் ஆகிய எந்தச் சமூகப் பிரிவினர்கள் தமது உரிமைகளுக்காகப் போராடினாலும் ஈவிரகமின்றி நசுக்கும்தோதே, ஆட்சியாளர்களின் வள்ளல் தன்மையை பறைசாற்றும் "அன்பளிப்பு"களால் வாயடைக்கச் செய்வது. சூரகாமாசச் சொன்னால், அரசாங்க "இலவச அன்பளிப்பு"த் திட்டங்களின் கீழ் கணிசமான அளவு மக்களை வதைத்துக் கொள்வதன் மூலம் பாமரத்தனமான சோசலிசத் தோற்றத்தை ஏற்படுத்துவது இதுதான் எம்.ஜி.ஆரின் "அண்ணாயிசம் கவர்ச்சிவாதம்".

பொறுக்கி அரசியலின் அமைப்பு அடிப்படை: பிழைப்புவாத அரசியல் அமைப்புகள்

காந்தியம், இந்து ராஷ்டிரம், அம்பதே காரிசம், இனவாதம் போன்ற தீர்தல் அரசியல் கட்சிகள், தமது கொள்கைகளைக் கொண்டு அணிகளை அமைப்புகளைக் கட்டிகின்றன. ஆனால், பிழைப்புவாதத்தையே அரசியல் கொள்கையாக்கிக் கொண்டுள்ள அரசியல் அமைப்புகள் சில தோன்றியுள்ளன. அவை தமது தலைவர்கள் அணிகளின் பிழைப்புவாதத்துக்கற்ற முறையில் அரசியலையும் போராட்டங்களையும் வகுத்துக் கொண்டு இயங்குகின்றன. விவசாயம், வியாபாரம், ஆலை உற்பத்தி, மருத்துவம், காண்பிரக்ட் ஒப்பந்தம், சட்டத்துறை போன்ற, சம்பாதிப்பதற்கான ஒரு தொழிலாகக் கருதி இயங்கும் அரசியல் அமைப்புகளையே பிழைப்புவாத அமைப்புகள் என்கிறோம்.

தலைவர்கள் மட்டுமல்ல; நகரவட்டங்கள் கிராமங்களுக்குப் பொறுப்பாக உள்ள கட்சி அணிகள் வரையிலே இருந்து கீழ்மட்டம் வரை பிழைப்புவாதத்தையே அரசியலாகக் கொண்ட அமைப்புகள். எந்தக் கட்சியில், அதிலும் எந்தக் கோஷ்டியில் இருப்பது வறுமானத்துக்குரிய ஆதாயமாக இருக்கும் என்பதைப் பரிசீலித்து, விவாதித்து இவர்கள் தெரிவு செய்கிறார்கள். மேல்மட்டத் தலைவர்கள் இலஞ்ச ஊழல், அதிகார முறைகேடுகள் மூலம் கொள்ளையடிக் கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கீழே உள்ள பிழைப்புவாதிகள் அரசியல் தரகு வலையை ஒரு தொழிலாக, அதற்கே உரிய விதிமுறைகளுடன்

பொறுக்கி அரசியலை அறிமுகப்படுத்தி நிறுவி வளர்த்ததில் தமிழ்நாட்டுக்கு ஒரு பாரம்பரியம் பெருமனை உண்டா. அதன் பிதாமகனும் பெருமனைக் குரியவரும் கருணாநிதிதான்! மஃபனார், வாண்டையார், தனெக் கொண்டார், மன்றாடியார் போன்ற நிலப்பிரபுக்களின் பண்ணை வீடுகளிலும், கோவை நாயுடுகள், வடபாதிமங்கலம் முதலியார், சின்னைய டி.பி.கே., சிவசலைம், மதுரை டி.வி.எஸ். போன்ற முதலாளிகளின் விருந்தினர் மாளிகைகளிலும் காமராஜர் தரேதல் அரசியல் நடத்தி வந்தார். ஓட்டங்களாகக் கொத்தடிமைகளாக வைத்துச் சாதி, அரசியல் பரேங்கள் மஃலமே ஆட்சி நடத்தினார். அந்தச் சாதி அரசியலை வீழ்த்தப் பொறுக்கி அரசியலால்தான் முடிந்தது. "பரேறிஞர், நாவலர், சொல்லின் செல்வர், கலஞ்சூர், பரோசிரியர்" போன்றவர்கள் மட்டுமே இருந்திருந்தால், காமராஜரின் சாதி அரசியலை வீழ்த்தியிருக்க முடியாது. அதை முறியடிக்க மாவட்டத்துக்கு ஒரு பொறுக்கி அரசியல் தலைமையை உருவாக்கினார், கருணாநிதி. நெல்லகைக்கு ஒரு துத்தக்குடி சாமி, மதுரைக்கு ஒரு மூத்து, திருச்சிக்கு ஒரு அன்பில், தஞ்சைக்கு ஒரு மன்னை, கோவைக்கு ஒரு ராஜமாணிக்கம், சேலத்துக்கு ஒரு வீரபாண்டி, ஆற்காடுக்கு ஒரு ப.உ.ச. என்று பொறுக்கி அரசியலுக்குரிய சகல தகுதிகள் கொண்ட தலைமையை உருவாக்கியவர், கருணாநிதி.

அவர்கள் திராவிட அரசியலின் "பழக்கதோஷம்" உள்ளவர்கள் கருணாநிதிக்கு விசுவாசமாக நின்று விட்டவர்கள் என்ற நிலையில், முழுக்க முழுக்க தமது ரசிகர்களை மட்டும் கொண்ட புதிய பிழைப்புவாதக் கட்சியை உருவாக்கினார், எம்.ஜி.ஆர். இன்று, வீரப்பன் கும்பலின் முன்னணித் தலைவர்களான முன்னாள் மந்திரிகள், ஜெபியார் போன்றவர்கள், ஜெயலலிதா கும்பலின் கருப்பசாமி பாண்டியன், சேடப்பாட்டி மூத்தையா, சாத்தூர் ராமச்சந்திரன், மதுரை நவநீதகிருஷ்ணன், சின்னைய மதுசூதனன், திருநாவூர் கரசு போன்றவர்கள் எம்.ஜி.ஆரின் பொறுக்கி அரசியலின் செல்லப் பிள்ளைகள். இவர்களில் எவருக்கும் திராவிடம், தேசியம் என்கிற பதேமில்லை. "எம்.ஜி.ஆரின் அண்ணாயிசம்"தான் இவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டுள்ள சித்தாந்தம், பிழைப்புவாதம் தான் இவர்களின் லட்சியம், பொறுக்கி அரசியல்தான் இவர்களின் கொள்கை!

காங்கிரசின் ஜனநாயக சோசலிசப் பித்தலாட்டத்தை மக்கள் புரிந்து கொள்ளத் துவங்கி 1967 தரேதலில் பல மாநிலங்களிலும் தோற்கடித்தனர். மத்தியிலும் அக்கட்சி அறப்பப் பெரும்பான்மையே பெற்றது. கவர்ச்சிவாதம் (பாப்புலிசம்) தான் காங்கிரசைக் காப்பாற்ற முடியும் என்று முடிவு செய்த இந்திரா, மன்னர் மானியம் ஒழிப்பு, வங்கிகள் தசே உடமை, அரசுத்துறை தொழில்களுக்கு முக்கியத்துவம் போன்ற போலி சோசலிச நாடகமாடத் துவங்கினார். மொரார்ஜி, காமராஜ், பாடீல், சஞ்சீ வரெட்டி, அதுல்யாகோஷ், சி.பி.கூப்தா போன்ற பழம்பெரும் காங்கிரசு பெருச்சாளிகளுக்குப் புதிலாக ஜெகஜீ வனராம், பகரூதீன் அலி அகமது போன்ற பிழைப்புவாதத் தலைவர்களை அணிசேர்த்தார். இந்திராவைக் குமக்கள் சலெவாக் கு இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்வதற்காக பொறுக்கி அரசியல் வழிமுறைகளில் கட்டடம் சேர்க்கத் தலைப்பட்டார். 1971 வங்கதசேப்போரும், தரேதல் வறெறியும் ஏற்படுத்திய சலெவாக் கு மங்கி, அரசியல் பொருளாதார நெருக்கடிகள் முற்றியது. நாடெங்கும் மக்கள் போராட்டங்கள் வெடித்தபோது, அரசு எந்திரத்தகைக் கொண்டு அவற்றை அடக்கிய அதசேமயம், பிழைப்புவாதிகளைக் கொண்டு அரசியல் முட்டாக் கொடுத்து காங்கிரசைத் துக்கி நிறுத்தினார்.

கூஜராத், பீகார் போராட்டங்கள் வெடித்து, வளர்ந்து கடசையாக இந்திரா தரேதல் சலெலாது என்கிற தீர்ப்பு வந்து, அவரது ஆட்சியே ஆட்டங்கண்டபோது, நாடாளுமன்றத்துக்கு வலெயியே நேரேடியான மோதலில் எதிர்க்கட்சிகள் இறங்கின. இந்திரா காங்கிரசு முழுக்க முழுக்க பொறுக்கி அரசியலில் தஞ்சம் புகுந்தது. பணத்தலைவாரி இறத்தது லாரிகளில் ஆள் பிடித்து வந்து இந்திரா வீட்டு முன்பு பரேணிகள் நடத்தப்பட்டன. சஞ்சய் காந்தி இந்திராவின் வாரிசாக மட்டும்லல், பொறுக்கிய அரசியல் தலைவராகவும் உயர்ந்தார். எதிர்க்கட்சிகளுக்கு எதிராக பிழைப்புவாதிகளின் கூண்டர்படகை கட்டினார். அவசரநிலை ஆட்சியின்போது உள்ளூர் அதிகாரம் அவர்களின் கைகளில் தான் இருந்தது.

அவசரநிலை ஆட்சிக்குப் பிறகு, பிரச்சாரங்கள், விளம்பரங்கள், கட்டட ஏற்பாடுகள் உட்பட எல்லா தரேதல் வலெகைகளும் தொழில் ரீதியில் நடத்துபவர்களுக்கே ஒப்படைத்தது, காங்கிரசு. மற்ற தரேதல் அரசியல் கட்சிகளும் அதைப் பின்பற்றத் தொடங்கின. டலெலி, பம்பாய் போன்ற பெரு நகரங்களில் தரேதல் கட்டடங்களுக்கு (ஆள் சப்ளை) மக்களைத் திரட்டித் தருவதையே தொழிலாகக் கொண்ட கும்பல்கள் உள்ளன. பீகார், மத்தியப் பிரதசேம், மகாராஷ்டிரா, உத்திரப் பிரதசேம் போன்ற

மாநிலங்களில் கிரிமினல் குற்றவாளிகளே எம்.எல்.ஏ.க்கள் மந்திரிகளாகும் அளவுக்குப் பொறுக்கி அரசியல் வளர்ந்துள்ளது.

சஞ்சய் காந்தியின் பொறுக்கி அரசியலை எதிர்ப்பதாகவும், அரசியல் தரகர்களை ஒழிக்கப் போவதாகவும் ஆட்சிக்கு வந்தபோது சவடாலடித்தார் ராஜீவ். ஃபேரே பகேஸ், போபர்ஸ் விவகாரங்கள் அம்பலமாகி ராஜீவின் யோக்கியதகைகள் தரிந்துவிட்ட நிலையில், அவரும் பரேணிகள் நடத்தத் துவங்கி விட்டார். நவீனப்படுத்துவது, தொழில்மயமாக்குவது, திறமையற்ற வாகத்துக்கு முதலிடம் தரப்போவதாக சவடாலடித்தவர், கவர்ச்சி வாதம் (பாப்புலிசம்) தான் தமது கொள்கையென்று தஞ்சம் புகுந்து விட்டார். பிழைப்புவாத அரசியல் கும்பலிடம் சரணடைந்து விட்டார். எம்.ஜி.ஆர் பாணியிலான "இலவச அன்பளிப்பு" திட்டங்களுக்காக நிதி ஒதுக்கி தரேதலகை குறிவதைத் துச்செயல்படுகிறார். எம்.ஜி.ஆர். பாணியிலே சினிமா நடிகர்களாகக் காட்டி ஓட்டுப் பொறுக்குவதில் இறங்கியுள்ளார்.

ஐந்தாம் பகுதி ஐந்தாம் பகுதி ஐந்தாம் பகுதி ஐந்தாம் பகுதி ஐந்தாம் பகுதி :

காமராஜரின் காலத்தில் பண்ணையார் முதலாளிகள் மாளிகையில் நடந்த சாதி அரசியல் வீழ்த்தப்பட்டு கருணாநிதியின் பொறுக்கி அரசியல் முன்னுக்கு வந்தபோது, "பழுத்த ஜனநாயகவாதிகள்" அருவெறுப்பாகப் பார்த்தார்கள். ஆனாலும் அண்ணாதுரையின் "பெருந்தன்மை", கருணாநிதியின் "நிர்வாகத் திறமை", பிறகு எம்.ஜி.ஆரின் "மனிதாபிமானம்" ஆகியவற்றைச் சொல்லிச் சகித்துக் கொண்டார்கள். சஞ்சய் காந்தியின் அவசரநிலை ஆட்டங்கள், அந்தப் பழுத்த ஜனநாயகவாதிகளுக்குப் பீதியிட்டினாலும், ராஜீவ் பதவிக்கு வந்தபோது "பரிசுத்தம்" வந்ததென்று மகிழ்ந்து போனார்கள். இப்போது தமிழ்நாட்டில் வீரப்பன் ஜெயலலிதா கும்பல்களும், பில்லியில் ராஜீவும் பொறுக்கி அரசியலை முழுவீச்சில் நடத்துகிறார்கள். அது "பழுத்த ஜனநாயகவாதிகளுக்கு"ப் பீதியிட்டாகிறது.

""உலகிலயே சிறந்தது, நாடாளுமன்ற ஜனநாயக ஆட்சிமுறை; சில பிழைப்புவாதிகள் அரசியலில் புகுந்து கெடுத்து விட்டார்கள். அரசியல் தரம் தாழ்ந்து போய்விட்டது" என்று ""சமாதானம்" சொல்கிறார்கள், போலி கம்யூனிஸ்டு கட்சியினரும், ஜனதா, காங்கிரசிலிருந்து ஓய்வு பெற்றவர்கள் அரசியலுக்கு வளியிலுள்ள ""பழம் தசேபக்தர்கள்" ஆகிய ""பழத்த ஜனநாயகவாதிகளும்." ஆனால், பொறுக்கி அரசியல் என்பது நாடாளுமன்ற ஜனநாயகத்தின் தர்க்கரீதியான இழிந்த இறுதிநிலை. காந்தியம், இந்து ராஷ்டிரம், இனவாதம், போலி சோசலிசம், போலி கம்யூனிசம் ஆகியவனை அம்பலப்பட்டுத் தோற்றுப் போகும் நிலையில், நாடாளுமன்ற ஜனநாயகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு பொறுக்கி அரசியல் ஆளுமையைக் வருகிறது.

நாடாளுமன்ற ஜனநாயகத்தின் எல்லா போலித்தனங்களையும் வீசி எறிந்துவிட்டு, அப்பட்டமான பாசிச சர்வாதிகாரத்தை நிறுவுவதற்கான சமீப, சித்தாந்த, அமைப்பு அடிப்படையை பொறுக்கி அரசியல் ஏற்படுத்துகிறது. பாசிசத்தை நிறுவுவதற்கு இனவாதம், தசேபக்தவாதம், போலி சோசலிசம் அடங்கிய சித்தாந்தமாக தசேபக்த சோசலிசம் அதாவது நாஜிசம் அமறைத்ததைப் போல, கவர்ச்சிவாதம் (பாப்புலிசம்) பாசிச ராஜ் வகும்பலுக்கு உதவும். நாஜிக் கட்சியைப் போல பிழைப்புவாதிகளைக் கொண்ட காங்கிரசு, எம்.ஜி.ஆர், கருணாநிதி கட்சிகள் அரசியல் அமைப்பு அடிப்படையைக் கொடுக்கும்.

ஓழுங்குபடுத்தப்பட்ட ஆலனை உற்பத்தியில் இருக்கும் தொழிலாளர்கள், பொருளாதாரவாதத்தின் செல்வாக்கில் இருக்கிறார்கள். போலி கம்யூனிஸ்டுகளின் பிழைப்புவாதக் கொள்கைதான் தொழிலாளர்களைப் பொருளாதாரவாதத்துக்குள் தள்ளிவிட்டது. மார்க்சிய லெனினிய சித்தாந்தத்தைத் திரித்து, பாமரத்தனமான சோசலிச, கம்யூனிச சித்தாந்தத்தைப் போலி கம்யூனிஸ்டுகள் பிரச்சாரம் செய்வதனால் தான் பொறுக்கி அரசியலின் கவர்ச்சிவாதம் (பாப்புலிசம்) வற்றிப் பெற முடிகிறது. ஆகவே, தொழிலாளர்கள் தலமையிலான தொழிலாளர் விவசாயிகள் கட்டளை சமீப அடிப்படையாகவும், மார்க்சியலெனினியத்தின் சித்தாந்த அடிப்படையாகவும் கொண்ட புரட்சிகர அமைப்பு மட்டுமே பொறுக்கி அரசியலுக்கு மாற்றாக இருந்து, அதன் முறியடிக் முடியும்.

Written by

Monday, 28 December 2009 00:34 - Last Updated Thursday, 31 December 2009 07:51

- ஆர்.கே.

(புதிய ஜனநாயகம், 115 மார்ச் 1988 இதழில் வளிவந்த கட்டுரை)